

Plataeas forsvarstale:

Plataea har ved hjelp av Theben i nord, vært beleiret i to år. Nesten hele befolkningen kom seg til Athen før beleiringen. Omtrent 300 menn, og 100 kvinner er i byen og forhindrer alle angrep fra selveste Sparta. De må til slutt gi opp for sulten. Mennene henrettes etter denne talen, og kvinnene selges til Persia som slaver. Det var vanlig å drepe alle menn, og selge kvinner og barn.

Forut for talen (i utdrag): Plateanerne spurte om rett til å snakke forut for en sannsynlig henrettelse, etter at de kommer ut. Reaksjonen fra fire sparta-dommere var spørsmålet om de (Plataea) hadde hjulpet Sparta i krigen som raste (peloponneserkrigen).

Lakedaimonerⁱ, når vi overgav byen så stolte vi på dere, og så fram til en rettsak mer i enighet med lovens form enn den presenterte som vi ikke kunne ha noen ide om skulle bli saken. I de dommeres hender vi har plassert oss i etter enighet er deres, og bare deres, og ikke andre personer som nå. Slik saken står er vi redd vi er blitt dobbelt ført bak lyset. Vi har gode grunner for å mistenke ikke bare at grunnen for å bli stilt for retten er den verste av alle, men at dere ikke vil bevise dere upartisk; om vi får argumentere ut fra det faktum at ingen anklage ble lagt fore oss for å besvare, men vi måtte selv spørre om lov til å snakke, og fra det korte spørsmål vil et sant svar tale imot oss, mens et usant kan motsies. (...) En annen vanskelighet vi må beregne er vanskeligheten med å overbevise dere. Var vi ukjent for hverandre kunne vi profitere på å bringe fram kunnskap som var dere ukjent: som det er kan vi ikke fortelle der noe som dere ikke vet allerede, og vi frykter, ikke at dere har fordømt oss i deres egne tanker av å ha feilet i deres plikt mot oss, og gjør dette til vårforbrytelse, men for å gjøre en tredje part tilfreds må vi underkaste oss i en rettsak til resultatet som allerede er avgjort. (...)

Sjokkerende vil det for lakedaimonerne være å se ødeleggelse av Plataea, og for byen hvis navn av deres fedre graverte inn i tripodeniⁱⁱ ved Delfi for dets gode innsats, å bli av dere visket bort fra kartet av Hellas, for å gjøre thebanerne tilfreds. (...) I dette dilemma vår tryggeste og virkelig eneste vei, blir å si noe med all risk, plassert som vi er kan vi vanskelig være stille uten samtidig å bli plaget ved tanken om at å snakke kunne ha reddet oss. (...) men stolte på og kapitulerte til dere; og det vil være rettferdig, hvis vi feiler i å overbevise dere, å sette oss tilbake i den samme situasjon og la oss ta den sjansen som tilfaller oss. Og samtidig ber vi bestemt om

ikke å gi oss opp -deres hjelpere, lakedaimonere, av deres hender og tro, plateanerne, de fremste av Hellas patrioter, til thebanerne, våre mest forhatte fiender – men å være våre redningsmenn, og ikke, mens dere frir resten av Hellas, å bringe oss til tilintetgjørelse.ⁱⁱⁱ

På denne samme marken i «Slaget ved Plataea» seiret allierte grekere over perserne i 479 f.kr., og vår kulturelle vugge ble etablert.

ⁱ Spartanerne ble også kalt lakedaimonere, etter fylket Lakedaïmonia på Peloppones.

ⁱⁱ Det siktes her til «slangemonumentet» etter slaget ved Plataea; «Plataean/Delphic Tripod»

ⁱⁱⁱ Kilde: Thukydides (samtidslevende historiker) «Pelopponesiske krig». Tale holdt av Lacon, Arimnestus sønn. Arimnestus ledet sine menn ved Marathon og i slaget ved Plataea